

DEZE
ROYALS
MAKEN JE
KAPOT

#1 *NEW YORK TIMES*
BESTSELLERAUTEUR

erin watt

DE ROYALS
GEHEIMEN

Van Erin Watt verscheen:

De Royals – Verleiding (1)

De Royals – Verraad (2)

De Royals – Geheimen (3)

erin watt

DE ROYALS
GEHEIMEN

Voor de lezers die verliefd zijn geworden op deze serie.
Jullie hebben deze verhalen tot leven laten komen op een
manier die we nooit hadden verwacht. Dank jullie wel.

www.defonteinmeidenboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *The Royals – Twisted Palace*

Verschenen bij EverAfter Romance

© 2016 Erin Watt

Voor deze uitgave:

© 2018 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Lia Belt

Omslagontwerp: Bert Holtkamp

Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4522 3 (e-book 978 90 261 4523 0)

NUR 285

HOOFDSTUK 1

REED

‘Waar was je vanavond tussen acht en elf uur?’

‘Hoelang sliep je al met de vriendin van je vader?’

‘Waarom heb je haar vermoord, Reed? Had ze je kwaad gemaakt? Dreigde ze je vader over jullie affaire te vertellen?’

Ik heb genoeg politieseries gezien om te weten dat je je mond moet houden als je door de politie wordt verhoord. Of je zegt hooguit de vier toverwoorden: *Ik wil een advocaat.*

En dat is precies wat ik het afgelopen uur heb gedaan.

Als ik minderjarig was geweest, zouden die klootzakken het niet in hun hoofd hebben gehaald om me te verhoren zonder mijn vader of een advocaat erbij. Maar ik ben achttien, dus neem ik aan dat ik loslopend wild ben. Of misschien denken ze dat ik zo stom zal zijn om hun suggestieve vragen te beantwoorden zonder mijn advocaat erbij.

Rechercheurs Cousins en Schmidt lijken niet onder de indruk van mijn achternaam. Om de een of andere reden vind ik dat wel verfrissend. Ik word al mijn hele leven ontzien omdat ik een Royal ben. Als ik me in de nesten werk op school, schrijft pap een cheque uit en worden mijn zonden vergeten. Al zolang ik me kan

herinneren staan de meiden in de rij om met me het bed in te duiken, om aan al hun vriendinnen te kunnen vertellen dat ze een Royal hebben gestrikt.

Niet dat ik wil dat de meiden voor me in de rij staan. Er is tegenwoordig maar één meisje om wie ik geef: Ella Harper. En ik was er echt kapot van dat ze moest zien hoe ik met handboeien om het huis uit werd gesleept.

Brooke Davidson is dood.

Ik kan het nog steeds niet bevatten. Mijn vaders platinablonde, geldgeile vriendinnetje was nog springlevend toen ik het penthouse verliet.

Maar dat ga ik die rechercheurs niet vertellen. Ik ben niet achterlijk. Ze verdraaien toch alleen maar alles wat ik zeg.

Gefrustreerd door mijn zwijgen slaat Cousins met beide vuisten op de metalen tafel tussen ons in. ‘Geef antwoord, etterbak!’

Onder de tafel begin ik mijn vuisten te ballen. Ik dwing mijn vingers om zich te ontspannen. Dit is wel de laatste plek waar ik mijn geduld moet verliezen.

Zijn partner Teresa Schmidt, een rustige vrouw, werpt hem een waarschuwende blik toe. ‘Reed,’ zegt ze zachtjes. ‘We kunnen je niet helpen als je niet meewerkt. En we willen je helpen.’

Ik trek één wenkbrauw op. Serieus? Good cop/bad cop? Ze kijken zeker naar dezelfde series als ik.

‘Jongens,’ zeg ik nonchalant, ‘ik begin me af te vragen of jullie soms iets aan de oren mankeert.’ Grijnzend sla ik mijn armen over elkaar. ‘Ik heb al om mijn advocaat gevraagd en dat betekent dat jullie moeten wachten tot hij er is voordat jullie vragen gaan stellen.’

‘We mogen je best vragen stellen,’ zegt Schmidt, ‘en jij mag ze best beantwoorden. Dat is niet verboden. Je kunt ook vrijwillig met informatie komen. We kunnen deze procedure bijvoorbeeld versnellen als jij uitlegt waarom je bloed op je shirt hebt.’

Ik weersta de neiging om een hand tegen mijn zij te drukken. 'Ik wacht wel tot Halston Grier er is, maar bedankt voor je input.'

Er valt een stilte in de kleine kamer.

Cousins zit zichtbaar te tandenknarsen. Schmidt zucht alleen maar. Dan schuiven beide rechercheurs schrapend hun stoelen naar achteren en verlaten ze zonder nog een woord te zeggen de kamer.

Royal – 1.

Politie – 0.

Al weet ik, ook al hebben ze het nu even opgegeven, dat ze rustig de tijd zullen nemen voordat ze mijn verzoek inwilligen. Het volgende uur zit ik alleen in het kamertje en vraag me af hoe mijn leven in godsnaam op dit punt is beland. Ik ben geen heilige en dat heb ik ook nooit beweerd. Ik heb vaak genoeg gevochten. Ik ben meedogenloos wanneer het nodig is.

Maar... Deze jongen ben ik niet. De jongen die zijn eigen huis uit wordt gesleurd met handboeien om. De jongen die de angst in de ogen van zijn vriendin moet zien, terwijl hij achter in een politiewagen wordt gezet.

Tegen de tijd dat de deur weer opengaat, ben ik bekropen door een gevoel van claustrofobie, waardoor ik onbeschofter ben dan ik zou moeten zijn. 'Daar bent u dan eindelijk,' snauw ik tegen mijn vaders advocaat.

De grijsharige vijftiger draagt een net pak, ondanks het late uur. Hij glimlacht spijtig naar me. 'Nou, ben jij even in een opgewekte bui.'

'Waar is pap?' vraag ik en ik tuur langs Griers schouder.

'In de wachtkamer. Hij kan hier niet bij zijn.'

'Waarom niet?'

Grier doet de deur dicht en komt naar de tafel, waar hij zijn koffertje neerzet en de gouden slotjes openmaakt. 'Omdat ze ouders kunnen oproepen om tegen hun eigen kinderen te getuigen. Alleen echtgenoten zijn daarvan gevrijwaard.'

Voor het eerst sinds mijn arrestatie voel ik me weëig. Getúígen? Dit zal toch niet voor de réchter komen? Hoever willen die smerissen met deze bullshit gaan?

‘Reed, ademhalen.’

Mijn maag draait zich om. Verdomme. Ik haat het dat ik zelfs maar een spoortje hulpeloosheid aan die man heb laten zien. Ik toon geen zwakte. Nooit. De enige bij wie ik me heb kunnen blootgeven is Ella. Dat meisje heeft de macht om door mijn barrières heen te breken en me echt te zién. De echte mij, niet de kille, keiharde eikel die de rest van de wereld ziet.

Grier pakt een geel notitieblok en een goudkleurige vulpen en komt tegenover me zitten. ‘Ik ga zorgen dat dit stopt,’ belooft hij. ‘Maar eerst moet ik weten waar we hier mee te maken hebben. Voor zover ik heb kunnen lospeuteren van de agenten die het onderzoek leiden, zijn er camerabeelden waarop jij het penthouse van de O’Hallorans binnengaat, om kwart voor negen afgelopen avond. Op diezelfde beelden is te zien dat je ongeveer twintig minuten later weer vertrekt.’

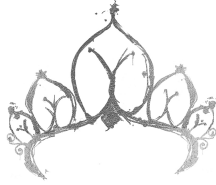
Mijn blik schiet door de kamer, zoekend naar camera’s of opnameapparatuur. Er hangt geen spiegel, dus ik denk niet dat er iemand meekijkt vanuit een schimmig kamertje hiernaast. Ik hoop tenminste van niet.

‘Alles wat we hier zeggen blijft tussen ons,’ verzekert Grier me als hij mijn behoedzame blikken ziet. ‘Ze mogen dit niet opnemen. Advocaat-cliëntprivileges en zo.’

Ik laat langzaam mijn adem ontsnappen. ‘Ja, ik ben naar het penthouse geweest. Maar ik heb haar verdomme niet vermoord.’

Grier knikt. ‘Oké.’ Hij noteert iets op zijn notitieblok. ‘Laten we nog een stukje verder teruggaan. Begin bij het begin. Vertel eens over jou en Brooke Davidson. Geen enkel detail is te klein. Ik moet alles weten.’

Ik onderdruk een zucht. Geweldig. Dít wordt leuk.

HOOFDSTUK 2

ELLA

De gebroeders Royal hebben allemaal een kamer in de zuidelijke vleugel – hun vader slaapt aan de andere kant van het huis – dus ik ga boven aan de trap rechtsaf en haast me over de glanzende hardhouten vloer naar Eastons deur. Hij reageert niet als ik zachtjes aanklop. Ik zweer het je, die jongen zou door een orkaan heen kunnen slapen. Ik klop wat harder. Als ik niets hoor duw ik de deur open en zie ik Easton languit op zijn buik liggen slapen.

Ik been naar hem toe en schud aan zijn schouder. Hij kreunt wat.

Ik schud hem nog een keer, terwijl de paniek in mijn keel opborrelt. Hoe kan het dat hij nog steeds zo diep slaapt? Hoe heeft hij door alle commotie van daarnet heen kunnen pitten?

‘Easton!’ roep ik. ‘Wakker worden!’

‘Wat is er?’ mort hij, terwijl zijn ene oog een stukje opengaat. ‘Shit, moet ik trainen?’

Hij draait zich helemaal om, waarbij hij de dekens meetrekt en een heleboel meer huid onthult dan ik wil zien. Op de vloer slingert een joggingbroek, die ik op het bed gooi.

Hij landt op zijn hoofd.

‘Sta op,’ zeg ik smekend.

‘Waarom?’

‘Omdat de wereld vergaat!’

Hij knippert duf met zijn ogen. ‘Huh?’

‘Diepe shit!’ roep ik, maar dan dwing ik mezelf om een paar keer adem te halen en probeer rustig te blijven. Dat lukt niet. ‘Kom gewoon naar Reeds kamer, oké?’ snauw ik.

Hij moet de onbeheersbare onrust in mijn stem horen, want hij rolt meteen zijn bed uit. Ik zie nog een flits van blote huid voordat ik de deur uit stap.

In plaats van naar Reeds kamer te gaan ren ik door de brede gang naar mijn eigen slaapkamer. Dit huis is belachelijk groot, belachelijk mooi, maar iedereen die er woont is zo’n puinhoop. Ik ook.

Ik denk dat ik echt een Royal ben.

Maar nee, dat ben ik echt niet. De man beneden is daar een dreigende herinnering aan. Steve O’Halloran. Mijn niet zo dode vader.

Een golf van emotie slaat over me heen, dreigt me onderuit te kgegen en hysterisch te maken. Ik voel me rot omdat ik hem gewoon beneden laat zitten. Ik heb mezelf niet eens aan hem voorgesteld voordat ik me abrupt omdraaide en naar boven rende.

Maar Callum Royal deed hetzelfde. Hij was zo bezorgd om Reed dat hij alleen maar zei: ‘Ik trek dit nu even niet. Steve, wacht hier op me.’ Ondanks mijn schuldgevoel stop ik Steve in een kistje achter in mijn hoofd en sla er een stalen deksel overheen. Ik kan nu niet aan hem denken. Mijn aandacht moet naar Reed uitgaan.

In mijn kamer schuif ik meteen mijn rugzak onder mijn enorme bed vandaan. Ik bewaar dat ding altijd op een plek waar ik er gemakkelijk bij kan. Ik rits hem open en zucht van verlichting als

ik de leren portemonnee zie met daarin de maandelijksse betalingen van Callum.

Toen ik hierheen verhuisde beloofde Callum me tienduizend dollar per maand zolang ik niet probeerde weg te lopen. Hoe erg ik het huis van de Royals in het begin ook haatte, het duurde niet lang voordat ik ervan ging houden. Nu kan ik me niet meer voorstellen dat ik ergens anders zou wonen; ik zou ook zonder die financiële prikkel blijven.

Maar vanwege mijn jaren van leven zonder een cent te maken – en mijn argwanende karakter – heb ik Callum nooit gezegd dat hij ermee moest ophouden. Nu ben ik eeuwig dankbaar voor die centen. Er zit genoeg geld in mijn tas om maanden van te leven, en waarschijnlijk langer.

Ik hijs de rugzak over mijn schouder en haast me naar Reeds kamer op hetzelfde moment dat Easton de gang in stapt. Zijn donkere haar staat alle kanten op, maar in elk geval heeft hij nu een broek aan.

‘Wat is er verdomme aan de hand?’ vraagt hij kwaad, terwijl hij achter me aan loopt, de slaapkamer van zijn oudere broer in.

Ik gooi de deuren van Reeds inloopkast open en mijn blik schiet snel door de grote ruimte. Op een lage plank achterin vind ik wat ik zoek.

‘Ella?’ spoort Easton me aan.

Ik antwoord niet. Hij kijkt fronsend toe als ik een donkerblauwe koffer over de roomkleurige vloerbedekking sleep.

‘Ella! Verdomme, zeg iets.’

De frons maakt plaats voor ogen als schoteltjes als ik spullen in de koffer begin te gooien. Een paar T-shirts, Reeds favoriete groene hoody, een paar spijkerbroeken en mouwloze shirts. Wat zou hij nog meer nodig hebben... Eh, boxershorts, sokken, een riem...

‘Waarom pak je Reeds kleren in?’ Easton staat nu bijna tegen me te schreeuwen en zijn scherpe toon rukt me uit mijn paniek.

Het versleten grijze T-shirt in mijn handen valt op de vloer. Mijn hartslag versnelt als de ernst van de situatie weer tot me doordringt.

‘Reed is gearresteerd voor de moord op Brooke,’ zeg ik snel. ‘Je vader is met hem meegegaan naar het politiebureau.’

Eastons mond valt open. ‘*What the hell?*’ roept hij. En dan: ‘Is de politie gekomen terwijl wij uit eten waren?’

‘Nee, toen we terug waren uit D.C.’

Iedereen behalve Reed was eerder vanavond naar Washington D.C. gevlogen om daar uit eten te gaan.

Zo gaat het bij de Royals. Ze zijn zo rijk dat Callum verschillende privévliegtuigen tot zijn beschikking heeft. Het helpt waarschijnlijk wel dat hij een bedrijf heeft dat vliegtuigen ontwerpt, maar toch is het belachelijk onwerkelijk. Als je van North Carolina naar D.C. vliegt om uit eten te gaan ben je echt idioot rijk.

Reed bleef achter omdat hij last had van zijn zij. Hij was laatst neergestoken bij de haven en beweerde dat de pijnstillers hem te duf maakten om met ons mee te gaan. Maar hij was niet te duf geweest om naar Brooke toe te rijden...

God. Wat heeft hij vanavond gedáán?

‘Een minuut of tien geleden,’ voeg ik er zwakjes aan toe. ‘Heb je je vader niet tegen die rechercheur horen schreeuwen?’

‘Ik heb helemaal niks gehoord. Ik... Eh...’ Er schiet een blik van schaamte door zijn blauwe ogen. ‘Ik had nogal wat wodka zitten zuipen bij Wade. Ben naar huis gekomen en meteen in slaap gevallen.’

Ik heb niet eens de energie om hem de les te lezen over zijn drankgebruik. Eastons verslavingsproblemen zijn ernstig, maar Reeds móórdproblemen zijn honderdduizend keer dringender.

Ik bal mijn handen tot vuisten. Als Reed nu hier was zou ik hem stompen, omdat hij tegen me heeft gelogen en omdat hij door de politie is afgevoerd.

Uiteindelijk verbreekt Easton zijn onthutste stilzwijgen. ‘Denk je dat hij het gedaan heeft?’

‘Nee.’ Maar hoe overtuigd ik ook klink, vanbinnen ben ik in de war.

Toen ik terugkwam van het etentje zag ik dat Reeds hechttingen waren uitgescheurd en dat er bloed op zijn shirt zat. Maar die belastende details vertel ik Easton niet. Ik vertrouw hem, maar hij is haast nooit nuchter. Ik moet eerst en bovenal Reed beschermen, en wie weet wat er uit Eastons mond komt wanneer hij dronken of high is.

Moeizaam slikkend richt ik me weer op die taak: Reed beschermen. Ik gooi snel nog een paar kledingstukken in de koffer en rits hem dicht.

‘Je hebt nog niet verteld waarom je zijn spullen pakt,’ zegt Easton gefrustreerd.

‘Voor het geval we ervandoor moeten.’

‘We?’

‘Reed en ik.’ Ik spring overeind en ren naar Reeds dressoir om zijn sokkenla te plunderen. ‘Ik wil gewoon voorbereid zijn, voor het geval dat, oké?’

Dit is iets waarin ik uitblink: klaar zijn om te vluchten. Ik weet niet of het daarop uit zal draaien. Misschien komen Reed en Callum zo meteen wel binnenwandelen met de mededeling: ‘Alles geregeld! Ze hebben de aanklacht laten vervallen!’ Of misschien laten ze Reed niet op borgtocht vrij en komt hij helemaal niet naar huis.

Maar als geen van die beide dingen gebeurt, wil ik klaar zijn om heel snel de stad te kunnen verlaten. In mijn rugzak zit altijd alles wat ik nodig heb, maar Reed is niet zo’n planner als ik. Hij is impulsief. Denkt niet altijd na voordat hij iets doet...

Voordat hij een moord pleegt?

Ik zet die afschuwelijke gedachte van me af. Nee. Reed kan

niet hebben gedaan waar ze hem van beschuldigen.

‘Wat lopen jullie te schreeuwen?’ vraagt een slaperige stem vanuit de deuropening. ‘We horen jullie aan het andere eind van de gang.’

De zestienjarige Royal-tweeling stapt de kamer in. Ze hebben allebei een deken om hun middel. Draagt niemand in deze familie dan ooit een pyjama?

‘Reed heeft Brooke omgelegd,’ zegt Easton tegen zijn broers.

‘Easton!’ roep ik verontwaardigd.

‘Wat? Mag ik mijn broers niet vertellen dat onze andere broer net is opgepakt voor moord?’

Sawyer en Sebastian blazen allebei sissend hun adem uit.

‘Meen je dat nou?’ wil Sawyer weten.

‘De politie heeft hem net meegenomen,’ fluister ik.

Easton ziet er een beetje bleekjes uit. ‘En dat zouden ze heus niet zomaar doen als ze niks van bewijs tegen hem hadden. Misschien gaat het om de...’ Zijn hand maakt een cirkeltje voor zijn buik.

De tweeling knippert verbaasd met hun ogen.

‘Wat? De baby?’ vraagt Seb. ‘Waarom zou Reed met Brookes demonengebroid zitten?’

Shit. Ik was vergeten dat de tweeling niet alles weet. Ze weten dat Brooke zwanger was – we waren er allemaal bij toen die verschrikkelijke mededeling werd gedaan – maar ze weten niets van Brookes andere bewering.

‘Brooke dreigde te zeggen dat Reed de vader van het kind was,’ beken ik.

Twee paar identieke blauwe ogen worden groot.

‘Dat was hij niet,’ ga ik vol overtuiging door. ‘Hij is een paar keer met haar naar bed geweest, maar dat was meer dan een halfjaar geleden, en zo ver was ze nog niet.’

‘Het zal wel.’ Seb haalt zijn schouders op. ‘Dus Reed heeft paps

kindbruidje zwanger gemaakt en haar toen omgelegd omdat hij geen zin had in een kleine Reed?’

‘Het kind was niet van hem!’ brul ik.

‘Dus het is echt van pap?’ vraagt Sawyer langzaam.

Ik aarzel. ‘Ik denk van niet.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat...’

Ugh. Met de geheimen in dit huis kun je de halve oceaan vullen. Maar ik ben klaar met geheimen bewaren. Daar is niemand wat mee opgeschoten.

‘Hij had zich laten steriliseren.’

Seb knijpt zijn ogen tot spleetjes. ‘Heeft pap je dat verteld?’

Ik knik. ‘Hij zei dat hij het deed toen jullie waren geboren, omdat je moeder nog meer kinderen wilde en de arts dat had afgeraden vanwege een of andere medische aandoening.’

De tweeling kijkt elkaar weer aan, zwijgend communicerend.

Easton wrijft over zijn kin. ‘Mam wilde altijd een dochter. Ze had het daar heel vaak over, dat een meisje ons zachter zou hebben gemaakt.’ Zijn lippen vertrekken. ‘Maar persoonlijk heb ik nog nooit gemerkt dat meisjes mij op wat voor manier dan ook zacht maken.’

De frustratie knijpt mijn keel dicht. Natuurlijk maakt Easton weer schuine grappen. Dat doet hij altijd.

Sawyer smooft een lach achter zijn hand, terwijl Seb openlijk grijnst. ‘Maar als we aannemen dat Reed en pap allebei de waarheid spreken, wie is dan de vader van de baby?’

‘Misschien is die er niet?’ oppert Easton.

‘Dat moet wel,’ zeg ik. Reed en Callum hebben allebei nooit getwijfeld aan Brookes bewering dat ze zwanger was, dus dat moet wel waar zijn.

‘Niet per se,’ kaatst Easton terug. ‘Misschien loog ze. Misschien

was ze van plan om te doen alsof ze een miskraam kreeg zodra pap eenmaal met haar was getrouwd.'

'Dat is ziek, maar mogelijk.' Seb knikt, duidelijk ingenomen met het idee.

'Waarom denk je dat Reed haar níet heeft vermoord?' vraagt Easton aan mij, met nieuwsgierige blauwe ogen.

'Waarom geloof jij dat hij daartoe in staat is?' kaats ik terug.

Hij haalt zijn schouders op en kijkt naar de tweeling in plaats van naar mij. 'Als ze de familie bedreigde misschien wel. Misschien kregen ze ruzie en gebeurde er een ongeluk. Er zijn zo veel mogelijke verklaringen.'

Het misselijke gevoel in mijn maag dreigt naar boven te komen. Het beeld dat Easton zo achteloos schildert is... mogelijk. Reeds hechtingen waren uitgescheurd. Ik heb bloed bij hem gezien. Stel dat hij...

'Nee,' zeg ik verstikt. 'Hij heeft het niet gedaan. En ik wil het er niet eens meer over hebben. Hij is onschuldig. Punt uit.'

'Waarom pak je dan spullen om ervandoor te gaan?'

Eastons rustige vraag blijft in de lucht hangen. Ik slik een kreun van pijn weg en wrijf met beide handen in mijn ogen. Hij heeft gelijk. Een deel van me heeft al besloten dat Reed schuldig zou kunnen zijn. Is dat niet waarom ik zijn koffer en mijn rugzak klaar heb staan voor vertrek?

De stilte houdt aan, totdat hij uiteindelijk wordt verbroken door het onmiskenbare geluid van voetstappen ergens beneden. Aan gezien de Royals geen inwonend personeel hebben, zijn de jongens meteen alert bij het horen ervan.

'Was dat de voordeur?' vraagt Seb.

'Zijn ze terug?' vraagt Sawyer.

Ik bijt op mijn lip. 'Nee, dat was de voordeur niet. Dat was...'

Mijn keel knijpt weer dicht. God. Ik was Steve vergeten. Hoe heb ik hem kunnen vergeten, verdomme?

‘Wat?’ dringt Easton aan.

‘Steve,’ beken ik.

Ze staren me allemaal aan.

‘Steve is beneden. Hij stond op de stoep net toen Reed werd afgevoerd.’

‘Steve,’ herhaalt Easton een beetje verdwaasd. ‘Oom Steve?’

Sebastian maakte een krassend geluid. ‘Dóde oom Steve?’

Ik knarsetand. ‘Hij is niet dood. Maar hij ziet er wel uit als Tom Hanks in *Castaway*. Alleen dan zonder de volleybal.’

‘Tering.’

Als Easton naar de deur loopt grijp ik zijn pols vast en probeer hem tegen te houden. Ik heb er niet de kracht voor, maar hij aarzelt.

Hij houdt zijn hoofd schuin en kijkt me onderzoekend aan. ‘Wil je niet naar beneden om met hem te praten? Hij is je váder, Ella.’

Mijn paniek komt op volle kracht terug. ‘Nee. Hij is gewoon een vent die mijn moeder zwanger had gemaakt. Ik kan het nu niet aan om hem onder ogen te komen. Ik...’ Ik slik weer. ‘Ik geloof niet dat hij beseft dat ik zijn dochter ben.’

‘Heb je hem dat niet verteld?’ roept Sawyer.

Ik schud langzaam mijn hoofd. ‘Kan een van jullie naar beneden gaan en... ik weet niet... hem naar een logeerkamer brengen of zo?’

‘Ik doe het wel,’ antwoordt Seb meteen.

‘Ik ga met je mee,’ zegt zijn broer. ‘Dit moet ik zien.’

Terwijl de tweeling naar de deur rent roep ik ze nog snel na: ‘Jongens, zeg niks over mij. Serieus, ik ben er nog niet klaar voor. Laten we wachten tot Callum thuiskomt.’

De tweeling wisselt weer zo’n blik waarin binnen een seconde een heel gesprek plaatsvindt.

‘Tuurlijk,’ zegt Seb, en dan zijn ze weg en rennen ze de trap af om hun niet-dode oom te begroeten.

Easton stapt naar me toe. Zijn blik gaat naar de koffer bij de kast en richt zich dan op mij. Hij pakt mijn hand en verstrengelt zijn vingers met de mijne. ‘Je gaat er niet vandoor, zusje. Je weet best dat dat een stom idee is.’

Ik staar naar onze verstrengelde vingers. ‘Ik ben een wegloper, East.’

‘Nee, jij bent een vechter.’

‘Ik kan vechten voor andere mensen, zoals voor mijn moeder of Reed of jou, maar... Ik ben niet goed in conflicten voor mijn eigen deur.’ Ik kauw op mijn onderlip. ‘Waarom is Steve hier? Hij was zogenaamd dóód. En hoe hebben ze Reed kunnen arresteren?’ Mijn stem trilt vreselijk. ‘Stel dat hij hier echt voor naar de gevangenis gaat?’

‘Dat gebeurt niet.’ Zijn hand verstrakt om de mijne. ‘Reed komt terug, Ella. Pap zal alles regelen.’

‘En als hij dat niet kan?’

‘Dat kan hij wel.’

Maar stel dat hij het niet kan?